

25.2.2006

באסה

פנזין אוהדי הפועל ת"א

גיליון 22

פועלי כל העולם - בית זה לא רק קופסא שגרים בה.

לפני שהוא הופך לשחקן עבר...

כוכב שביט אחד לירון תאני

זה קרה בעונה האירופית המופלאה. קצין העיתונות של צ'לסי בחר להושיב אותי בצמוד לעיתונאי של היומון הבריטי המצליח "סאן". העיתונאי הבריטי העממי ניסה לפתוח בשיחת נימוסים שלא ממש הצליחה. עם כל המתח של המשחק הגורלי נימוסים עניינו לי את היניב קטן. ככל שהמשחק התפתח היה ברור שהשחקן הכי חשוב על המגרש, בין שלל הכוכבים של צ'לסי ושלא הפועלים שלנו, הוא שביט אלימלך.

עם כל עצירה מרהיבה של שביט המחמאות של הבריטי שלידי התגברו. זה התחיל ב"גרטיי גולקיפר", המשיך ב"וונדרפול קיפר" ועבר ל"פאקינג בריליינט קיפר" ונגמר ב"באסטרד", ועוד כמה קללות שהגיעו אחרי שהוא הבין שצ'לסי הולכת הביתה בגלל שביט אלימלך. אחרי שריקת הסיום הוא שאל אותי "מאיפה הגיע אליכם השוער הזה?" התשובה שלי הייתה פשוטה "מהפועל תל אביב ושם הוא גם יישאר לתמיד".

10 דקות אחר כך, במסיבת העיתונאים שאחרי המשחק, אחרי עוד ראיון עם קשטן שכהרגלו אמר הרבה בלי להגיד כלום, יצא החוצה שביט כולו חיוכים והבטיח בספונטאניות שלמרות המשחק הגדול הוא לא הולך לשום מקום, וכך היה.

שביט אלימלך הוא הכי הפועל תל אביב שיש. שביט הוא כל מה שעדיין טוב ועדיין מסמל את הרוח של הפועל תל אביב, זאת שמבדילה אותנו מכל קבוצה אחרת בליגה.

אם אברהם גרנט היה רוצה להביא לנו את פטר צ'ך או את ויקטור ואלדס אני בטוח ששביט היה מפנה את העמדה בין הקורות בכיף וממתין על הספסל לרגע שיקראו לו.

אבל את ניר דוידוביץ' נו באמת. שביט אלימלך הוא לא רק שוער באותה הרמה של דוידוביץ', הוא אפילו עולה עליו מהרבה בחינות. למעשה שביט הוא היציב ביותר בין השוערים הישראלים, כולל דודו אוואט שסובל מפוביות שקשורות לכדורי גובה.

זה הזמן שלנו, כאוהדים ואוהבים, להתעורר ולהבהיר לאברהם גרנט שהוא קצת התבלבל כשהוא התחיל לחפש שוער לשנה הבאה. באמת תודה אברהם, אבל אנחנו כבר מסודרים בקטע הזה. שביט אלימלך יכול וצריך לשחק רק בקבוצה אחת בשנה הבאה. לקבוצה הזאת קוראים השדים האדומים.

מייד בתום המשחק נקיים

עצרת למען אוסישקין

למניעת הריסתו של אולם הכדורסל המיתולוגי של הפועל ת"א

העצרת תחל בשעה 21:00 מחוץ לאולם אוסישקין.

כל תוצאות הפועל תל אביב בשנת 1929

- 1.1.1929 - הפועל תל אביב - נבחרת ערבים מבתי הספר בירות-ירושלים 1:5
- 5.1.1929 - הפועל תל אביב - אל חוט 2:0
- 12.1.1929 - מכבי אבשלום פתח תקווה - הפועל תל אביב 4:1
- 19.1.1929 - המעופפים רמלה r.a.f - הפועל תל אביב 6:2
- 26.1.1929 - מכבי תל אביב - הפועל תל אביב 0:1
- 9.2.1929 - הפועל תל אביב - p.y.n 1:0
- 19.2.1929 - אל חוט - הפועל תל אביב 2:1
- 23.2.1929 - מכבי אבשלום פתח תקווה - הפועל תל אביב 3:2
- 2.3.1929 - המעופפים רמלה r.a.f - הפועל תל אביב 3:1
- 16.3.1929 - p.y.n - הפועל תל אביב 2:1
- 23.3.1929 - הפועל תל אביב - אל חוט 0:5
- 25.3.1929 - הפועל תל אביב - קבוצת נבחרת בירות 1:0
- 30.3.1929 - הפועל תל אביב - קבוצת נבחרת ערבים מיפו 1:5 (המשחק נערך על גביע מוסלמי)
- 6.4.1929 - הפועל תל אביב - מכבי תל אביב 2:0
- 13.4.1929 - הפועל תל אביב - קבוצת נבחרת ערבים מיפו 0:3
- 25.4.1929 - הפועל תל אביב - מכבי תל אביב 2:0
- 27.4.1929 - הפועל תל אביב - המשטרה הבריטית (הר הצופים) 0:5
- 1.5.1929 - הפועל חיפה - הפועל תל אביב 1:3
- 2.5.1929 - קבוצה ערבית "הכרמל" - הפועל תל אביב 6:1
- 4.5.1929 - הקולג' האמריקאי - הפועל תל אביב 2:3 (המשחק נערך בביירות)
- 5.5.1929 - רנסנס - הפועל תל אביב 3:5 (המשחק נערך בביירות)
- 7.5.1929 - ברדה - הפועל תל אביב 3:2 (המשחק נערך בדמשק)
- 12.5.1929 - אוניון ספורטיב ד'אלפ - הפועל תל אביב 1:0 (המשחק נערך בארם-צובא)
- 18.5.1929 - הפועל תל אביב - קבוצת נבחרת ערבים מיפו 3:2
- 25.5.1929 - הפועל תל אביב - קבוצת נבחרת הצבא הבריטי 0:3
- 1.6.1929 - חשמונאי ירושלים - הפועל תל אביב 3:1
- 8.6.1929 - הפועל תל אביב - חשמונאי ירושלים 1:1
- 14.6.1929 - הפועל תל אביב - הפועל חיפה 1:0
- 15.6.1929 - הפועל תל אביב - הפועל חיפה 3:0 (גומלין)
- 22.6.1929 - הפועל תל אביב - הפועל ירושלים 1:8
- 29.6.1929 - הפועל תל אביב - קבוצת נבחרת הצבא הבריטי 2:5
- 6.7.1929 - הפועל תל אביב - מכבי אבשלום פתח תקווה 2:2
- 13.7.1929 - מכבי אבשלום פתח תקווה - הפועל תל אביב 2:1
- 27.7.1929 - הפועל חיפה - הפועל תל אביב 2:1
- 10.8.1929 - הפועל חיפה - הפועל תל אביב 1:4
- 14.9.1929 - מכבי אבשלום פתח תקווה - הפועל תל אביב 3:2
- 21.9.1929 - הפועל תל אביב - נבחרת הבטליון הדרומי מלטה - 1:5
- 28.9.1929 - הפועל תל אביב - סטפשיין רגימנט 1:4
- 5.10.1929 - הפועל תל אביב - נבחרת הצבא דרום סטפשיין רגימנט השנייה 2:2
- 6.10.1929 - הפועל תל אביב - אל חוט (מאותו הרגימנט) 1:10
- 12.10.1929 - הפועל תל אביב - כוחות האווירייה הממלכתית 2:2
- 19.10.1929 - הפועל תל אביב - כוחות האווירייה הממלכתית 2:3 (גומלין)
- 26.10.1929 - הפועל תל אביב - סגנלס מצרים 1:6
- 2.11.1929 - מכבי אבשלום פתח תקווה - הפועל תל אביב 2:2

איפה אני הייתי כשהרסו את אוסישקין? חיים יצחקי

בעוד יום או יומיים, יעלו הטרקטורים של העירייה על אולם אוסישקין. ידענו על כך מראש, ידענו ולא עשינו דבר. לפני כשנתיים דיבר ארז אדלשטיין על קבוצת הכדורסל של הפועל תל אביב כעל אלטרנטיבה. אדלשטיין, אורח חולף, כזה שמקבל משכורת חודשית ונותן תמורתה עבודה, לא הבין ולא יכול היה להבין, את משמעותה העמוקה של האלטרנטיבה. אלטרנטיבה במשמעותה המחשבתית. להיות עם חופשי אומר ההמנון הלאומי, ולהיות עם חופשי משמעו גם להשתחרר מהרודנות המחשבתית הנכפית עלינו על ידי התקשורת והציבוריות הישראלית המחייבת כל אדם בישראל לתמוך ב-"מכבי שלנו" במלחמתה הארורה בגויים.

ואלטרנטיבה שכזו חייבת סמלים. רק אלוהים יודע מה הופך דבר מסוים לסמל. מה הפך מגדל מתכת, חסר כל נוי או פרקטיקה, לסמלה של פאריס? מה הפך ארבעה קירות, רצפת פרקט טחובה וגושי בטון עטויי כסאות פלאסטיק, לסמלה של האלטרנטיבה המחשבתית לגוף הרודני ביותר בתרבות הישראלית? רבים מאיתנו לא הגיעו לאוסישקין בשנים האחרונות. קבוצת הכדורסל של הפועל נטשה את אוסישקין מרצונה בתחילת העונה. ובכל זאת המשיך האולם על גדות הירקון לשמש עבורנו כסמל. בעוד יום או יומיים, באם לא יצלח מאבק משפטי של הרגע האחרון, יעלו דחפורי העירייה על אוסישקין. עיריית תל אביב תמחק, מבלי למצמץ, סמל שאפשר לאחדים מתושביה "להיות עם חופשי".

וכשזה יקרה, יצטרך כל אחד מאיתנו לחשבון נפש. איפה אתה היית כשהחלו הדיבורים על הריסת אוסישקין? איפה אני הייתי כשהחלו הדיבורים ומדוע לא השמעת את קולי?

מחר מחרתיים יתחילו ההספדים. כולנו ניזכר באירועים גדולים שהתרחשו שם, מול מועדוני הנמל. כל אחד מאיתנו יזכר ברגעים אישיים השייכים רק לו, שהתרחשו באולם של אוסישקין. כולנו נאשים, את העירייה, את ההנהלה, את האחרים, את אטימות הלב. וכולם אכן אשמים.

וכל אחד מאיתנו אשם באופן פרטי. כל אחד מאיתנו צריך לחשבון נפש. איפה אני הייתי כשהרסו את אוסישקין?

מי בתמונה?

- א. גילי מוסינזון בדרכי. ב. שחור מול הדחפורים ברחוב אוסישקין
- ג. אבא של אומיט גונזאלס בוולפסון. ד. שאול בפגישה עם נושים

המשחק הקרוב מול בני סכנין תקוע בסדר היום האדום כמו דורבן בכף הרגל. אחרי הנצחון על עירוני ראשון לציון בסיבוב ט' במהלך השבוע, והדיווחים הקודרים על הדחפורים המתדפקים על דלתות אוסישקין, הדבר האחרון שאפשר להניח עליו את הדעת הוא המשחק מול בני סכנין. המקום השני נמצא ברשותנו, אך אחרי 2 תוצאות תיקו רצופות, עושה רושם שהקבוצה עושה הכל כדי לוותר עליו מרצון לטובת שאר הקבוצות, שפשוט מסרבות לקחת. הנצחון על ראשון לציון העמיד את הפועל בנקודת מפנה – יש על מה להלחם, יש תואר ממשי שנמצא במרחק נגיעה, 4 משחקים ואנחנו שם, ופתאום המשחק מול סכנין נראה כמו גביע הטוטו. אז מה עושים? איך מכניסים מעט חיים לגוף המשועמם? נוסעים לקראטיה, בדיוק כמו שעשה מאמן הקבוצה במהלך השבוע, שביחד עם חיים צימר, אבי לוזון ואיצ'ה מנחם לקח חופש מהמחנק התל אביבי ומצרות היום יום ונסע לצ'יל אאוט מרענן באגרב. איזה יופי! בזמן שבעיות "ארציות" כמו היכולת הדלה של עומר פרץ, בעיות הבטחון העצמי הרעוע של ברוך דגו, וההעלמות של באדיר. במקום זה, טס מאמן הקבוצה להתעסק בשיבוצים למשימה לאומית שתתרגש עלינו רק בעוד חצי שנה – אז מה נאמר ומה נגיד? כיצד נצפה מהמשחקנים שילחמו, שיבינו חשיבות כלשהי של משחק שכנראה לא מעניין אף אחד? באופן אבסורדי, המשחק הזה מסמל את נפילת אוסישקין, את הכריסה הבלתי נמנעת של מה שהיה פעם המבצר האימנטי ביותר בנוף הכדורסל הישראלי. אף אחד מהאנשים האמונים על גורל האולם לא טס לשיבוץ בקראטיה, או זנח את הקבוצה לאנחות עבור דיל אטרקטיבי כזה או אחר, אלא פשוט התעלם, ככה סתם, בהפניית עורף, והותיר את המקום בידיהם של מעט אנשים שמנסים, איכשהו, לשמור על הגחלת. כמו קבוצת הכדורסל שמתעקשת לא לשחק, כמו קבוצת הכדורסל שעתידיה להשאר ללא בית – כל אלו מעמידים את הקהל של הפועל במרכז של סיטואציה, בה הוא היחיד שבאמת אכפת לו, ממשיך להגיע, לתמוך, להרים את קולו, ולקוות – לימים טובים יותר, להזדהות, לאהבה. בינתיים, מגיעה לבלומפילד בני סכנין. תהרגו אותי, אבל אני מפחד. לופא קדוש ועבאס סואן ביחד זה יותר ממה שהקבוצה שלנו במתכונתה הנוכחית מסוגלת להתמודד איתה, לפחות מבחינת שאר רוח, אם לא במונחים מקצועיים.

10 שנים. תעצרו רגע ותחשבו על זה. 10 שנים. עשור. שחזרו בראש, כמה דברים עברתם בעשר השנים האחרונות? כמה משברים? האבות, אכזבות, חתונות, פרידות? שרוכים, גביע, דאבל, צ'לטי, לוקומוטיב, פארמה, מילאן. דמעות של אושר. גרון ניחר מצעקות. תחתית. חרב ירידה על הצוואר. דברים גדולים. כמה שותפים היו לכם לשנים האלו? אני פה לספר לכם על אחד. שביט אלימלך שמו. עשר שנים. עשר שנים שהוא איתכם, אתם שרים לו כמעט בכל שבת. עשר שנים שהוא שותף לחלק מהשמחות והעצב. עשר שנים שהוא חלק מכם. מאיתנו. בצניעות שלו, בחיוכים שלו, בבכי ברוסיה. רבים מאיתנו פגשו אותו באימונים וברחוב, רבים מאיתנו שמעו ממנו את המשפט הנצחי שלו "אין כמכום". בשבילי, הוא חלק מהמשפחה. בשבילי הוא הפועל. הוא סמל. הוא דוגמא. אנחנו נכנסים לעידן חדש עכשיו. עידן של כסף גדול, של הבטחות. אין ספק שלבייב בא אלינו לשנים, אין בי ולו גרם של חשש מהעתיד הניהולי בקבוצה. אך כמו בכל חתונה אנו נדרשים לקורבנות.

הפועל, מעוז החילוניות, לא תשחק בשבת. את האנדרדוגיות שטבועה בנו, אנו נדרשים להחליף באופטימיות קוסמית. מסיבת פרידה המונית מתוכננת בסוף העונה בוולפסון. אנו עתידים להיפרד משחקנים רבים לטובת שחקנים טובים מהם. וזה מבורך. אך האם כך העניין עם שביט? האם "התמנן מולנסיה" טוב ממנו עד כדי כך שזרועותיו הארוכות הן שצריכות להיות שומרות השער שלנו? האם באמת יהיה ניר דוידוביץ' ההבדל בין הצלחה לכישלון? אין לנו כמעט שחקנים להזדהות איתם. בעונה הבאה יהיו לנו עוד פחות. על מי שיש כבר צריך להלחם בשיניים. על מי שהצהיר אחרי תצוגות על באירופה שהוא כאן ולא זז מכאן, אנחנו צריכים לשמור כשמנסים להזיז אותו הצידה. לאיש שידע תמיד להזכיר אותנו, בכל ראיון, בכל תגובה ולא כמס שפתיים אלא מתוך אהבה אמיתית אלינו, אנחנו צריכים להחזיר אהבה. לא לוקחים מאיתנו שוער, לוקחים לנו נתח בשר מבשרנו. לוקחים לנו את החיוך הצנוע של מי שמסמל כל כך הרבה את הפועל. לוקחים לנו מלך. אסור לתת לזה לקרות. שביט לא יזוז מהפועל.

אריז
חברה להפצת מוצרי אריזה (1970) בע"מ
 רח מזל אליעזר 3 ת.ד 17080 א.ת. חדש ראשל"צ 75070
 טלפון 03-9632626 פקס: 03-9619740

באריז תוכלו למצוא מגוון רחב של פתרונות סימון ואריזה. סרטי הדבקה PP, מסקינג, PVC, שקיות פסגור, שקיות P.L., מעטפות מרופדות, קופסאות קרטון במידות שונות, פינות קרטון, סטרץ לעטיפת משטחים, קרטון גלי, ניילון פוליאתילן, ניילון בועות ועוד.

Mondays 23:00
nello's bar - eilat 11 tel aviv

קשה לכתוב דמעות אורי מייזלמן

כל כך קשה לכתוב דמעות, שר פעם אריק איינשטיין. אבל שחור, בכל פעם שהוא פתח את הפה הוא הצליח לכתוב את ההספדים הכי יפים, מהלב הכי אדום. איך קרה, איך שקרה. לקחו לנו את הבית. הרסו לנו את הלב. זיינו לנו את האישה ועמדנו מנגד, מחרישים. ליבי אל גיבורי הצעקה והכעס, המפגינים והעותרים. לא זמן חשבונות עכשיו, לא זמן הטחות אשם. המקום המדהים והחם הזה, שרק העובדה שהוא היה שם, בפינת הרחוב, עשתה את כולנו כל כך מאושרים-מת. לא בניתי על אף אחד. לא נתתי מעצמי מספיק, או אולי לא נתתי כלום. כשהגיע הטלפון הראשון לבוא, כמעט וזזתי, אבל משהו עצר אותי. לא יכול לראות את מה שנהיה מהבית שלי. לא יכול לראות את מה שנהיה מאיתנו. אמרו לי שהשחירו את הפורום. צריך להשחיר את בלומפילד היום. לא מספיק סרטים שחורים. שחור על הכול. כולל הכול. לקחו לנו את הבית, ואנחנו תקועים עכשיו עם ספקולנטים, וגוזרי קופונים, ורפי עגיבים, ורביד גזלים ועם שאול, בטח שגם איתו. לא יהיה עוד אוסישקין, לא יהיה עוד בית. אף אחד לא יכתוב על זה שובע מהיום. קץ לכל. ואין נחמה. (גם לא מספר 18 בקצה הכי צפוני של הספסל בטדי, גם הוא לא מנחם אותי, למרות שזה עושה לי קצת לחייך)

אם זה נגמר אז חבל לי אור שלי

זה היה סיפור של חורף – הפריצה של עומר פרץ הפתיעה אותי מאוד. צפיתי בו במחנה האימונים ובאימונים הראשונים של העונה ולא התרשמתי שמדובר בדבר הבא. מה שכן, אהבתי לראות את הנחישות ואת ההתמדה במשחק שלו, דבר שלמדתי עוד מזמן שלרוב מביא תוצאות. וואלה, פתאום הרכב, גול, אחרי זה עוד גול ויש תחושה ביציע שיש אשכרה סטאר. גול קלאסה נגד אשדוד, אחרי זה בפתח תקווה ו... הילד נרדם. הילד חולם. מהנחישות וההתמדה נשארתי התעקשויות מטופשות לעשות על המגרש דברים שהוא לא יודע ולא יכול. אולי בגלל האוטו, אולי בגלל בית"ר, אולי משהו עלה לראש אבל עומר משוטט על המגרש וחבל, הלו תתעורר 'מחצית במגרשים'! בטור הקודם כתבתי (כמו ערן) על השעמום הגדול והמשחק הסטטי ובאשר יגורתי בא לי, עם תופעת וקלישאת שתי המחציות ("במחצית השנייה ראינו קבוצה אחרת לגמרי") לא יודע מה קשטן שם להם בקפה ולא ברור לי למה לא נותנים את זה לפני המשחק, אבל יש לי רעיון מהפכני: אם הפועל משחקת רק חצי משחק, הרי הצופים צריכים לשלם חצי ממחיר הכרטיס. אני פונה להנהלה להחזיר לי מחצית מדמי המנוי ששילמתי בתחילת העונה. בעידן ההפרטה, כשכל אחד מקבל פר משהו, ושחקן מקבל פרמיית נצחון ופרמיית גול, ואני משלם לסוללות של נותני שירותים סלולאריים ואינטרנטים, למה שלא אשלם בקופה בסוף המשחק פר תוצאה וכדורגל נטו? מישהו אמר לי שהפועל יצאו פראירים נגד הפועל פתח תקווה, אמרתי לו שאנחנו הפראירים **הלילות הקסומים** – אבל רגש זה שם המשחק. הרצון והיכולת להתרגש מהתרחשויות ספורט ב LIVE ומול העיניים. וזו חוויה כולית בשבילי, מהרגע שאני יוצא מהבית ונוסע ומחנה ועולה במדרגות של בלומפילד. בלומפילד, אוסישקין, מקומות שהזלתי בהם אינספור דמעות של עצב ושמחה, עם חברים שהם משפחה ועם משפחה שחברנו יחד לשבת ביציע ולצפות בגיבורנו המהוללים שבוע אחר שבוע. לא אשכח את המשחק הראשון שלי באוסישקין, ואת הדרבי ההוא, ואת זה שאחריו ואת זלוטיקמן אהוב ליבי וגיבור ילדותי ואת שחור שהוא כמו אח גדול ומורה דרך, ואת משחקי הקט סל בחצר שהייתי קופץ לראות אם הייתי בסביבה, לצעוק על השופט ולצפות בדור הבא ולחשוב, כמה מהם באמת מבינים מה זה לשחק בהפועל בתקופת הטרור הצהוב על צורריו. ולקחת גביע, ולרדת ליגה ועוד פעם ולהתעקש ללכת ולהכריח מישהו לבוא איתי ולנצח 25 הפרש ולחסום את רוקח ולהוריד את השאלטר בדרכי נוער ועוד ועוד ועוד. אני מסיים את הטור ונוסע לאוסישקין, ניר שמר לי חתיכה מהפארקט יורי שמר את הטבעת ומאור לקח כיסא הביתה. בטח יהיו שם כמה עשרות שיבואו להיפרד, מה שנקרא כבוד אחרון. את הבניין אפשר להרוס ואת הפארקט אפשר לפרק אבל לא את הזיכרונות שלי והרגעים שחלקם מהמרגשים בחיי עד עכשיו ולתמיד. איך אמר המועמד הנצחי לפרס ישראל בדרכי האחרון שלו אצלנו בבית? ".....הוא אומה לנו, הלוואי שתישרפו" לא חוזר בי. אתה וההוא וההוא וכל מי שידו במעל, בהחלטה ובמעשה, **הלוואי שתישרפו חתיכת שמיים** – אבל זה לא יעזור להם. אני רואה את הדור הצעיר של האוהדים, לא תמיד אני אוהב ומסכים עם מה שהם עושים, אבל טוב לי שהם שם. אני בסך הכול מבוגר מהם בעשור וקצת בממוצע, אבל אני שמח שהם שם בשבילי ואני יודע, שביום פקודה, אם נצליח ויהיה לנו מספיק כוח, הם יהיו שם איתי ועם עוד הרבה חברים ונגרש את כל הצאלים למיניהם ונסרב לחולד(א)ות להתפנות ולצאת מהבית שלנו ולא נסכים שיביאו לנו תחליפים יקרים בעבור ויתור על סמלים. עוד יבוא היום ונתארגן על הזכויות שלנו כאוהדים ונקום על כל הגזלנים והנצלנים שמשחקים עם האהבה הכי גדולה ועושים בה כשלהם ונאמר אמן.

רוצה לפרסם בפנזיך? רוצה לתרום לתרבות אהדת הפועל תל אביב? צור איתנו קשר! basa@ultrashapoel.com

נגד ספיידר קלי
 אני לא מתכוון להתחיל לנתח שינויים כאלה ואחרים ביכולתו של שביט בשנים האחרונות. אני גם לא מתכוון להשוות בינו לבין ניר דוידוביץ'. קשה לי מאוד לכתוב משהו נגד שביט, אדם ושחקן שאני, באופן אישי, ועוד אלפי אחרים ביציע אוהבים ומוקירים מאוד. הטענה שלי שונה. שביט הוא סמל בעיני רוב, אם לא כל האוהדים. שחקן שמשחק בקבוצה כבר עשר שנים, שחקן שהוביל אותנו להצלחות מרשימות, שחקן שהביא תארים. כל הסיבות האלו אמורות להקנות לו תמיכה אוטומטית בקהל. רק דבר אחד חורה לי. לפי הפרסומים והשמעות, אם יבוא ניר דוידוביץ' להפועל, שביט צפוי לעזוב. אני חושב שאברם לא רוצה אותו בהפועל. אברם רוצה מלחמה על ההרכב. אברם רוצה שני שוערים טובים. כשמדברים על קבוצה שתגיע לליגת האלופות, תוך שהיא נלחמת על כל התארים, זה הגיוני ומקובל. אז למה נגד אתם שואלים? כי הטענות שלי מופנות לשביט. סמל אמור להיאבק על המקום שלו. שחקן שאוהב את הקבוצה לא צריך לשבור את הכלים ולעזוב ברגע שלא מובטחת לו אפודת השוער הראשון. שחקן שמחובר לקהל ואוהב אותו אהבה גדולה (ואני בטוח בכך), לא צריך להכריז על פרידה רק כי הוא לקראת סוף הקריירה, ולא חושב שהוא במעמד כזה שהוא צריך לשבת על הספסל. הצניעות של שביט והשקט התקשורתי שלו תמיד הקסימו אותנו. עכשיו אין לזה מקום. זה זמן להגיב. להזכיר שאתה שם. להבהיר שאתה לא הולך לשום מקום. אתה סמל? תילחם על הזכות הזו. סמל לא נובע רק מוותק. הוא נובע מתחושה של הקהל שאתה מוכן "להרוג" בשביל הקבוצה ובשבילו. שאתה מוכן להקריב תמורת הזכות להיות שייך. הטענה המובילה בעד שביט היא שניר דוידוביץ' לא עולה עליו ביכולת. זו חרב פיפיות. אם ניר לא טוב יותר ממך, ממה אתה מפחד? האם אברם לא יעלה אותך בהרכב, אם תהיה טוב יותר, רק כי הוא הביא את דוידוביץ' ומאמין בו? שים לב לסמל שעל החולצה, שביט (תתעלם מהכתר). יש שם איש ואגרופו קמוצים. הוא נלחם לעמוד בין הפטיש והמגל. אתה רוצה לעמוד שם? אתה רוצה להיות סמל? תילחם.